

Spousty vloček hnaných větrem víří prostorem. Nic je nezastaví. Ani horský hřeben, který se jim postavil do cesty. Jen nepatrná část vloček skončí svůj rej na vrcholcích hor. Stačí to ovšem k tomu, aby celý horský hřeben zmizel pod tunami sněhu. Ten sníh zasypává i nepatrnou polokouli stanu, stojící v prohnutém hřbetu hor a zdánlivě ztracenou a bezmocnou v tom nekonečném řádění živelů. Najednou se zevnitř ozve plácnutí. Stan se otřepe a trpělivě čeká na další příval sněhu.

"To je ale humáč."

"A hlavně šílená nuda."

"To je fakt. Už tu tvrdnem aspoň třicet hodin. Vyspanej jsem až dost, jíst už není co a kecat už taky není o čem."

"I sme se niterně rozpitvali."

"Stejně za to všechno může ta potvora."

"Která?"

"Tu neznáš."

"Sem se teda dověděl."

"Tak já ti povím pohádku na dobrou noc, něco, co jsem ještě nikomu neřek."

"To se při tvý ukecanosti teda divím."

Chvíli bylo slyšet jen šustění a funění dvou spacáků, hledajících ještě nějakou jinou nevyzkoušenou polohu, jak pohodlně ležet.

"Jednou jsem dělal svou první velkou sóloakci. Po šedesáti čtyřech hodinách jsem to pár hodin před koncem vzdal kvůli počasí. Tenkrát jsem se zapřísahal, že na hory totálně kašlu."

"To říkáš skoro vždycky. A zase sme tady v tom humusu. A kdo mě sem vytáh? Ty!"

"Jenže já sám jsem tomu tenkrát skálopevně věřil. Ale stačily dva dny, sem se vzpamatoval a byl v horách znova. Jenže už jsem nebyl ten mladej prestižák. Už jsem nechtěl svým lezením někomu něco dokázat. Ani sobě. Začal jsem hledat ji..."

"Tak už se vymáčkni."

Stanem zase zacloumal víchr, ale dialog dvou spacáků to ani v nejmenším nenarušilo.

"No, takovou krásnou potvůrku, asi tři sta let starou, vlastně mladou čarodějkou, co vypadá na osmnáct a vládne těmhle horám. Je to bohyně těchhle hor."

"To chceš říct, že těmhle horám vládne ženská?"

"Jo. A tahle bohyně je sice krásná, ale..."

"Jak vypadá?"

"Nó, je hodně podobná mému největšímu citovému záseku. Ale je... prostě nepřející. Posílá na mě vánice a hnusný počasí a zkouší, co vydržím."

Jakoby na potvrzení jeho slov vítr v té chvíli přímo zavyl.

"A tady je to nejhorší. Na týhle prokletý hoře vždycky skončím. Na vrchole jsem ještě nebyl."

"Hm, asi tam má hnízdo."

"Já se ale zařek, že budu dřít tak dlouho, až mi ty vánice nebudou vadit a já tu budu jako doma, že ji přesvědčím..."

"Já už to chápu. Buď dostaneš ty ji, nebo vona tebe, jako spoustu jinejch před tebou."

"Blbče. J se jí chci vyrovnat a asi sem do ní zamilovanej."

"To slovo slyším od tebe poprvé."

Další náraz větru prohnul stan naruby. Zase plácnutí rukou a tvar stanu se poslušně mění z konkávního na konvexní.

"Já se snad uplácám."

Nuda se postupně mění v unavenou malátnost a skučení větru se stává jednotvárným a uspávajícím.

* * *

"Vstávej, už je snídane."

Do teplého hučení vaříče se ozve šustění spacáku.

"My budem něco jíst?"

"Ne, to je jen malkao."

"To je teda paráda. Já počítal, že budem snídat jen čaj nebo šumák."

"To nás čeká k večeři, jestli se dneska nehnem."

"V tom případě musíme něco podniknout, i kdyby měl čert nějaký holce na kozách jezdit.

Jak vypadá počasí?"

"Je to lepší."

Zabzučel zip, do stanu vtrhnul vítr a vyhnal ven teplo vyrobené vaříčem.

"Ty seš fakt srandista. Ta tvoje kráska nám dává zabrat. To sis nemoh nabrnknout nějakou bohyni písečnejch pláží?"

"Hlavně že už nesněží."

Takže po snídani sbalit a ještě našlapat do báglu zmrzlej stan, natáhnout sedáky a mačky, ověsit se matrošem, kladivocepíny do ruky a dobrodružo může pokračovat. Jedna dýlka, druhá dýlka, lezení se vleče, jak to zmrzlý lano ze standu. Vítr fičí, vidět je šedivě, ale žádný sníh nezalepuje oči, nenamrzá na kulichy, obočí a devítidenní strniště.

Konečně se z mlhy vynořuje ten poslední vrchol hřebene. Nálada je mizerná, jak to počasí. Šmahem pár fotek a dolů.

"Máme dobrej čas. Když sebou hodíme, tak dneska nocujem už na tábořišti. A hodit bysme sebou měli. Za chvíli tady bude peklo."

"Nevím, jak to děláš, ale v tomhle ses ještě nesplet."

* * *

Na pár stanů v závějích mezi vysokými smrky se z temnot potichounku, polehounku sypou

vločky. Ticho pozdního únorového večera naruší vrzání sněhu. Na cestičce z lesa se objeví dvě postavy.

"Hele, stany, naši přece jen dorazili."

"To není možný. Voni snad chrápou."

Dvě žuchnutí bágků do sněhu a rozbíhají se ke stanům.

"Héj, vstávejte, vy měkoušové. Vylezte z pelechů."

Plácají po celtách a dál opilecky pokřikují.

"Vy embrya horolezecký, vítejte krále hor."

"Co krále, pojdte oslavovat bohy."

Řehtají se a koulují všechny stany kolem sebe. Teprve teď se dostavuje ta euforie vítězů.

"Snad ste nás neodepsali?"

"Tak vylezte, bohové maj hlad."

Vnitřnosti stanů ožily. Začalo se ozývat mručení a pochechtávání.

"Hej Kláro, bráchové se ti vrátili, běž si je trochu zklidnit."

Zavrzaly zmrzlé zipy stanů a zvědavci vystrčili hlavy do nočního mrazu, aby uviděli dvě poskakující postavy.

"Mám za to, že jim to letos konečně vyšlo, nebo někde na hřebeni čepujou."

Klára vylezla ven a za chvíli se hlouček rozrostl i o další kamarády. Nejdřív dvě co nejnežnější medvědí obejmutí a pak vodopád slov. Odpovědi se pletou s otázkami a dojmy se hrnou na přeskáčku. Nemá to hlavu ani patu. Mezitím ještě stíhají likvidovat nabízené čokolády a sušenky.

Najednou jsou oba líní na sebemenší pohyb. Sedí na svých bágkách a ukecávají ostatní, že jedna noc ve třech v jednom stanu se dá vydržet.

"Jen si to vem, Jirko. Kdy budeš mít další příležitost strávit noc s horským bohem pod jednou střechou?"

Jen to dořekl a k jejich skupince se blíží malá postava. Je to holka a navíc perfiš. Pomalu se zvedl ze svého bágku. Došla až k němu.

Přestal zírat, sklopil oči a zašeptal: "Promiň."

Usmála se a natáhla k němu ruku. Podal jí svou a všechno kolem pro něj v tu chvíli ztratilo význam. Rázem zapomněl i na svůj čerstvý velký úspěch. V očích měl jen ji a odraz padajících vloček. Ostatní vycítili, že ztrácí kontakt s jejich světem. Dívali se jen, jak ruku v ruce a oči v očích se spolu brouzdají sněhem, až se rozplynuli ve tmě.

"Kdo to je?"

"To nevíme. Přišla dneska odpoledne úplně sama a postavila si tady stan."

"Mysleli jsme, že čeká někýho parťáka."

"Tak se dočkala," bručel si pro sebe, "pohádka na dobrou noc."

* * *

Mlčeli a poslouchali, jak jim křupe sníh pod nohama. Stáli a poslouchali vločky, šum lesa, dech hor. Hladili se, objímali se. Líbali se. Všechno se s nimi točilo. Uvnitř snílek, navenek realista a cynik. Teď byl plný jednoho jediného velikánského citu. Tak velkého, že už ho v sobě neudržel

a on vyrazil vzhůru a prorazil klenbu vesmíru. A vločky se sypaly hustěji a tišeji.

Vrátili se ke stanu jako jedna duše. Nasoukali se dovnitř a teď už jen chybělo, aby byli jedno tělo. Omámeně se kání přivinul. Zavrtěla hlavou a pohladila ho po čele. Zalila ho obrovská vlna únavy. Převalil se na záda a pomalu usínal. Naklonila se nad něho a políbila ho tak, že cítil, jak uniká tou proraženou puklinou do vesmíru za svým citem.

* * *

Ráno, dokud všichni ještě spali, ji pomohl sbalit stan a baťoh. Vyprovázel ji přes les, až tam, kde terén začínal stoupat už jako holá úbočí hor.

Teprve teď si uvědomil, jakou barvu mají její krásný velký oči a naposledy se do nich zadíval. Usmál se. Připadlo mu to trošku srandovně. Měly prostě barvu khaki.

Otočila se a šla nahoru. Díval se za ní tak dlouho, dokud se nerozplynula. Nepoznal ani, jestli to bylo mlhou, nebo jestli ona sama...

Coural se pomalu lesem ke stanům, ponořen hluboko v sobě.

"Bať!"

Škubnul sebou. "Máš koňský nápady."

"Co ta tvoje bohyně? Už šla na vlak nebo do vinárny? Moc toho sebou neměla."

"Hele, snad si nešmíroval?"

"Na to sem byl po včerejšku kapku přejetej. Já jen, že bys mi šlápnul do snídane."

Naposledy v duchu pohladil svoje tajemství a pak řekl:

"Víš co, já ti něco ukážu."

Šli znovu přes les a na jeho okraji zase zastavil.

"Teď se podívej."

Díval se na řádku malých stop směřujících do mlhy. Vydal se podle nich nahoru. Stopy byly čím dál mělčí, ale on se bořil víc a víc. Tam, kde už skoro nebyly vidět a pak mizely úplně, se probořil do závěje až po pás. S hekáním a funěním se otočil a namáhavě se brodil sněhem zpátky.

"Tušil jsem to, zrad'ochu. Tys to věděl a ze mě sis dělal srandu."

"Nevěděl," potutelně se usmíval, "ale teď už to vím."

Pak rozpráhnul ruce a pomalu se skácel na záda do sněhu.

"Já se snad zblázním... štěstím?"

A před očima měl khaki nebe.

Trapsavec 1994, 2. místo v próze nad 23. let